

Аналіз вірша “Альбатрос”

Автор змальовує людство в образі моряків, які ширяють просторами безмежності кожен зі своїм тягарем, і не в змозі його полишити в минулому. Проте вірш настановлює на роздуми: чому саме автор протиставляє моряків-матросів та альбатроса?

Адже пташка знаходиться в своєму домі, а людина на воді по суті знаходиться на чужині.

Людина - поет – це птах, який за допомогою слова може подолати будь-яку висоту, це його зброя, і разом з собою він може підняти душу пересічної людини до свого рівня. Він вважає, що люди не варті його зусиль і їм не дано піднятися до його рівня, побачити і відчувти свободу. Засуджувати в таких помислах головного героя не можна, адже це і є особливість символізму: кожен має сам відчувти, як досягти тієї реальності, тих висот за допомогою символу.

Нам лишається тільки захоплюватися милозвучністю вірша і думати, що такого автор хотів від нас приховати ...

«Півсвіта у волоссі»

Дозволь мені довго-довго дихати пахощами свого пишного волосся, дай припасти до його лицем, як припадає той, що прагне, до хвиль струмка; ніби пахучою хусткою, я хотів би обмахуватись ним, щоб розвіяти в повітрі свої спомини.

Якби могла ти знати, що я бачу, що вбираю в себе, що я чую в твоїм пишнім волоссі! Пахощі його, немов музика, ваблять до себе мою душу.

В цім волоссі затаїлась чудова мрія; мені сняться щогли і вітрила; ось бачу я в сні безмежне море; вітер несе мене в чудові краї; чистіша і глибша блакить неба, в повітрі віє пахощами фруктів, листя і людського тіла.

В цім океані волосся мені ввижається затока - там лунають тужливі пісні, там метушливо рухаються міцні люди, що зійшлися з ріжних країв; кораблі виступають своїм тонким і складним профілем всіляких форм на тлі неосяжного, в вічному полум'ї, неба.

Пестячи твоє волосся, я знов переживаю солодку втому тих довгих годин, коли в каюті чудового корабля, на канапі серед квітів мене вколисували хвилі прибою, під гомін свіжих течій в тихій затоці.

В пекучій глибині твого волосся я чую запах тютюну, змішаного з опієм і цукром; чорна ніч його сяє мені безсмертною тропічною блакиттю; а пушок по краях п'янить мене пахощами мюску, смоли і кокосового масла.

Дозволь же мені довше кусати ці важкі чорні кучері; мені здається, що я знищую свої спомини, коли гризу їх ці гнучкі свавіпні пасма

Цікаві факти із життя

поета

Шарль Бодлер стояв біля витоків французького символізму. Сам поет вважав себе пізнім романтиком, а історія літератури визнала його предтечею символістського світосприйняття і митцем, у творах якого відображений декадентський умонастрій кінця XIX ст.

Більшість сучасників називали Бодлера аморальним, небезпечним богохульником, напівбожевільним. А поет Теодор де Басквіль говорив про нього інше: "Якщо можна назвати людину приємною, то найбільшою мірою це стосується Бодлера. Погляд його сповнений життям і думкою. Коли я слухав його швидко, вишукану мову, мову справжнього парижанина, мені здавалося, що з очей моїх спадає пов'язка, що переді мною відчиняється безмежний світ мрій, образів, ідей, величних пейзажів..."

“Слова Шарля”

Шарль Бодлер, хоч вже помер
Та слід широкий залишив за собою,
Його слова не рознесе жоден вітер
Я їх зупиню, аби він пишався мною!
У своїх словах хотів життя подати
А можливо трошки розказати?
Як важко людям в світі жити
І як життям потрібно дорожити...
Крилатий мандрівник ,котрий розпалить
багаття,
Неодмінно спіймає своє щастя!
Слова Шарля, мов насіння,
Дуже цінне, хоч сухе
Головне, щоб вухо твоє не було глухе!

Николяк Андріана

Квіти зла — збірка поезій Шарля Бодлера, опублікована 1857 року. Збірка містить вірші Бодлера, написані в період з 1840 до 1857 року. Вона вважається значною віхою у розвитку французької поезії і становленні символізму, як літературного напрямку. Тематика збірки в основному інтимна й декадентська.

Поезії збірки згруповані в 6 частин:

- Сплін та ідеал.
- Паризькі картинки.
- Вино.
- Квіти зла.
- Бунт.
- Смерть.

